SLOVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan **15 gld.**, za pol leta **8 gld.**, za četrt leta **4 gld.**, za en mesec **1 gld. 40 kr.**
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto **12 gld.**, za pol leta **6 gld.**, za četrt leta **3 gld.**, za en mesec **1 gld.** V Ljubljani na dom pošiljan veljá **1 gld. 20 kr.** več na leto.
Posamezne številke veljajo **7 kr.**
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljà tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanji se cena primerno zmanjša
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob ½6. uri popoludne.

Štev. 37. **V Ljubljani,** v četrtek 14. februarija 1889. **Letnik XVII.**

Časnikarstvo pa katoliško duhovenstvo.

Nedavno so dunajski listi objavljali, da je cesar z najmilostejšimi in najtoplejšimi izrazi pohvalil domače časnikarstvo, zlasti pa časnikarstvo dunajsko zaradi pisave njegove v dneh splošnjega žalovanja. Kdor je imel priliko čitati raznotere časnike, mora pritrditi pohvali cesarjevi; v vseh listih, tudi takih, ki nam sicer niso ravno vzor avstrijskega rodoljubja, nahajajo se članki polni najglobokejšega sočutja in najprisrčnejše udanosti do cesarske rodbine. Edino izjemo dela Schönererjev list „Die unverfälschten deutschen Worte“, ki z besedico ne omenja cesarjevičeve smrti, in na prvem mestu objavlja članek „Heil dem deutschen Kaiser Wilhelm II.“, v katerem z navdušenimi izrazi preslavlja nemškega cesarja.

Ali kdor natančneje pozna posamezne časnike in zlasti židovske časnikarje dunajske, tudi vé, zakaj so tako pisali, ter se po omenjenih rodoljubnih spisih in ganjivih poročilih v svoji sodbi o pravih namenih židovskih liberalnih listov ne dá motiti.

Dunajski časnikarji za dober denar strežejo tudi vnanjim listom; skoraj vsak imenitnejši izmed njih je stalen dopisnik kakega veljavnega nemškega, francoskega ali angleškega časnika. Da si prislužijo več denarja ter zvedó najskrivnejše reči, ti ljudje s čudovito, le židom prirojeno predrznostjo in nesramnostjo stikajo po novicah in se kakor izstradani volkovi klatijo po najbolj smradljivih in najbolj negnusnih kotih, kjer iščejo še oglodanih kosti. Kaj tedaj storé ti obadoviči, ko se po konfiskaciji nekaterih svojih listov kakor „N. Fr. Presse“, „N. W. Tagblatt“ itd. prepričajo, da v domačih časnikih ne morejo med svet spraviti lažnjivih in obrekljivih pravljic in ostudnih babjih čenč, ki jih je rodila sprijena orijentalska domišljija, ali katere je kak gladen židovski vohun kje v kaki smradljivi besnici pobral? Obrnejo se do vnanjih listov in se za neprijetni post, kateri so si morali proti svoji volji doma naložiti, odškodujejo s tem, da z nekako peklensko slastjo pripovedujejo najčudnejše pravljice ter po tem potu dražijo dinastični čut narodov in izpodkopavajo monarhično podlago naše avstrijske države.

Novi dunajski list „Deutsches Volksblatt“ ima v nedeljskem listu poseben članek z naslovom „Die jüdische Pressmeute“, v katerem ostro šiba to negnusno vedenje židovskih časnikarjev, in ki ga hočemo v glavnih stvareh ob kratkem posneti.

„Ako pomislimo“, pravi omenjeni list, „da ravno isti časnikarski Hebrejci, ki tukaj prepevajo lojalno-patrijotične psalme in se takorekoč med seboj skušajo, kdo bode z obilnejšimi frazami bolje razodeval globoko žalost svoje lojalitete, in ki se kakor plačane žalovalne babe ali pa srečni dediči prisiljeno jokajo, vnanjim listom pošiljajo umazane spise in blago, iz katerega izdelujejo orožje zoper monarhično načelo, še bolj se množi stud nad načinom, kako znajo ti ljudje žalosten dogodek porabiti v svoj dobiček! Od istih peres, ki so ravnokar s hinavsko ganjenostjo opisovala neizmerno tugo in preslavljala pokojnega kot „cvet nravne človečnosti“, kot „mladeniškega junaka in svetovnega modrijana“, precej zatem prihajajo nesramne zabavljice, ki sramoté spomin pokojnega in množé bolečine njih, ki v njem obžalujejo svojega sina, svojega soproga!

Nekemu berolinskemu časniku se je z Dunaja brzojavilo: „Dunajski liberalni časniki res z besedico niso omenjali govoric, ki so se raznašale po mestu“. Smo bili li vsi slepi, vpraša „D. Volksblatt“? Ali se je nam morda le sanjalo, kako je to časnikarstvo prvo uradno poročilo o smrti cesarjevičevi zavijalo in obračalo, kako je s skrivnostnimi namigljeji v prebivalstvu toliko časa gojilo dvome, da so morali izdati drugo uradno poročilo, s katerim se je prvo preklicalo, samo da bi se ne raznašale še groznejše pravljice? Ljudstvo bi se bilo s prvim naznanilom zadovoljilo in ne bi bilo viharno-divje trkalo na hišna vrata in od nesreče zadetega očeta sililo k razodetvam, ki so morale pomnožiti njegove grenke bolečine! Ali časnikarstvo je razsajalo in bobnelo, pokašljevalo in sikalo ter ni nehalo razširjati skrivnostnih novic in govoric, dokler ni prišlo na dan, kar mu iz dveh vzrokov prav močno ugaja: prvič, da more zopet enkrat s prisrčnim veseljem svetu pripovedovati reči, nad katerimi se ljudje zgledujejo; drugič, da strašni dogodek porabi v drug namen, ki ga je s predrzno nesramnostjo razodel berolinski židovski časnikar Levysohn, ki čenča, da je ta sunek v srce zadel naše cesarstvo, in da bodo nasledki njegovi ne sicer takoj, gotovo pa v bližnjem času prišli na dan.“

Pa to hinavsko početje liberalnim pisačem še ni bilo dovolj; menda so se bali, da utegne vendar-le kdo zapaziti njih brezznačajno dvojezičnost, ki se nikakor ne strinja s pravim rodoljubjem, ter jih zaradi tega prav pošteno prijeti, zato si na vso moč prizadevajo javno mnenje od sebe kam drugam obračati. V svoj črni namen so si izbrali katoliško duhovenstvo, katero jim je že od nekdaj trn v pêti, ne samo zaradi tega, ker brani sv. katoliško cerkev, ampak ker je tudi najmočnejši steber cesarskega prestola, ki ga hočejo brezverci z altarjem vred podreti. Komaj slišijo, da nekateri duhovniki niso precej na prvi mah napravili cerkvenih molitev za pokojnega cesarjeviča, da na ljubljanski škofiji ni vihrala črna zastava, v Gradcu pa da je drugi dan zopet zginila raz cerkveni stolp, da po nekaterih cerkvah pokojnemu še o pogrebu njegovem niso zvonili itd. itd., in že nastane v njih glavnih listih strašanski „haló“, ki divje odmeva tudi po najmanjših lističih, češ, zdaj vidite, da so katoliški duhovniki brez sočutja in brez rodoljubja!

Odveč bi bilo katoliške duhovnike zoper to natolcevanje braniti in zagovarjati, saj dan za dnem iz raznih krajev obširne Avstrije dohajajo poročila o najprisrčnejšem sočutji in o britki žalosti katoliškega duhovenstva nad neizmerno izgubo, ki je zadela cesarsko hišo. To sočutje, ki se je razodevalo in se še razodeva v molitvah in v daritvi sv. maše, je gotovo prisrčnejše in pokojnemu koristnejše, kakor čenče raznih liberalnih listov, zaradi katerih je morala gospodska nekatere časnike celó konfiskovati. Brezvercem sv. maša in molitev seveda nič ne veljá; oni razsojujejo žalost samo po vnanjih znamenjih, v vencih, ki se na krsto pokladajo, v

LISTEK.

Dalmatinec cesarjeviča Rudolfa.

Nepozabna ostane pač vsacemu Pražanu dôba, ko je pokojni cesarjevič Rudolf bival v „zlati, slovanski“ Pragi. Cesarjevič se ni izogibal javnosti, zahajal je rad med ljudi, in največje veselje njegovo je bilo, ako ni bil poznat.

Često ukazal je napreči jednouprežni lehàk voziček, ter se je vozil sam, oblečen v lovsko suknjico, Bog védi kodi in kam. Na taki vožnji zahajal je v vaške krčme, tam sedel k navadni kmetski mizi in prigriznil zadovoljno, kar so imeli pri hiši. Če ga niso poznali, ostal je dolgo med njimi in se je razgovarjal s priprostim kmetskim ljudstvom. Da, često se je pripetilo, ko ga le dolgo ni bilo domov, na Hradčane, da so ga boječe iskali in prišli pónj.

Vračajoč jež se s sprehoda v grad, ni čakal, da bi mu kdo držal konja, temveč veselo je skočil raz konja, zavihtivši desno nogo čez konjevo glavo.

Pražanom bila je osobito znana izmed njegovega spremstva orjaška postava Dalmatinca Rista. Na svojem potovanji po Dalmaciji sem zvedel, da pohaja iz Rižane v Boki kotorski. Služil je pri cesarjeviču za psičarja. Bil je istinit jugoslovanski junak, iskrenih očij in črnih lâs. Vedno je hodil v svoji narodni noši, za pasom imel je cel arzenal samokresov in nožev. Kmalu se je naučil še dosti dobro češki, nemški je znal samo nekoliko besedij. Po jugoslovanskem običaji je tikal vsacega, torej tudi cesarjeviča. Privadil se je tudi v kratki dôbi češki hmelovini (pivu) in bil je tedaj vsakdanji gost v neki gostilni na Mali strani, „u Montáků“ (pri Montagu“), kjer je rad srkal smihovski ležak. Risto je bil odkritosrčnega značaja in zaradi tega jako priljubljen pri cesarjeviči.

Necega dne se kar naenkrat prikaže v cesarjevičevi dvorani. Komornik, ki mu ni bil kaj nagnjen, neče ga pustiti dalje. Toda naš korenjak ni poznal šale, prime komornika ter ga postavi kot pero lepo v kot, in predno se je zavedel komornik, stal je naš brate kakor sveča nepremično pred cesarjevičem.

„Kaj hočeš?“ vpraša ga Rudolf ves začuden.

Dalmatinec se zadrežno nasmeje, na to pa jame narekavati svojo prošnjo: Da je srečen, ker ima tako vrlega in vzvišenega gospodarja, služba mu je všeč, Praga tudi, vse mu je povšeči, vendar sreča njegova ni popolna, manjka mu nekaj — malenkost — žepna urica!

Smejoč posluša prestolonaslednik prošnjo njegovo.

Odprè torej predalec pisalne mizice ter mu dé, naj si izbere jedno. V predalcu ležalo je pet žepnih uric, jedna krasnejša od druge. Toda Riste je bil zajedno pohleven in pomišlja; urice si ni hotel sam izbrati, prepustil je to svojemu vzvišenemu gospodu. Dobil je težko zlato uro.

Ves presenečen se zahvali po svoje in poljubuje svojemu gospodu roki.

„Imaš li tudi verižico?“ vpraša ga cesarjevič, ko Risto odhaja.

Pravi, da ne.

„Tedaj si jo kje kupi in račun daj tajniku.“ Ko srečni Dalmatinec dospeje v preddvorano, bila je radost njegova brezmejna. Komornika zgrabi okolo pasu in jame ž njim, dasi se je zeló branil, plesati v opankah po blestečih parketah, da se je vse treslo. To rajanje privabi tudi cesarjeviča. Tako se še nikoli ni smejal pokojni cesarjevič v svojem

črnih zastavah, ki se razobešajo itd. Kjer torej teh vnanjih znamenj ni, tam po njihovih nazorih tudi ni nobene žalosti, nobenega sočutja. Zato se tolikanj ne čudimo, ako brezverski židovski listi v opuščevanji teh vnanjih znamenj vidijo tako strašno pregreho, dasiravno jih po vsej pravici vprašamo, zakaj ravno katoliškim duhovnikom v greh štejejo to opuščevanje, drugim pa ne? Oni se strašno repenčijo, da na škofovi palači v Ljubljani in na stolni cerkvi ni vihrala črna zastava; na Dunaji na nobeni ministerski palači in sploh na nobenem uradnem poslopji, na nobeni cerkvi, izvzemši cerkev sv. Štefana, še celó na avguštinski c. kr. dvorni cerkvi in na avguštinskem zavodu, ki je pod osebnim pokroviteljstvom cesarjevim, ni bilo videti črnih zastav, in vendar nikomur ni prišlo na misel gospodom ministrom ali c. kr. uradnikom zaradi tega očitati pomanjkanje sočutja ali domoljubja. V nekaterih občinah, med njimi tudi v Ljubljani, so ob času, ko se je na Dunaji vršil sprevod, zaprli vse prodajalnice, drugod tega ni bilo; ali nikjer nismo čitali, da bi se bil kdo nad tem izpodtikal, češ, da v dotičnem kraju ne čutijo nobene žalosti, da so brez rodoljubja. Samo katoliški duhovniki morajo trpeti, da jih hočejo o sočutji in rodoljubji poučevati ljudje, ki ga sami malo ali prav nič nimajo.

Ako pa brezvercem tega tolikanj ne zamerimo, moramo se tembolj čuditi domačemu slovenskemu listu, pisanemu za verni slovenski narod, da je o tej priliki trobil v isti rog, kakor najostudnejši židovski listi, in morda ravno s svojimi neprevidnimi opazkami vzbudil strast onih milovanja vrednih ljudi, ki so svoje sočutje in rodoljubje razodevali s pobijanjem oken in namazanjem nedolžnih židov. Liberalni listi bodo že zdavnej pozabili britki udarec, ki je zadel cesarsko hišo, ko bodo katoliški duhovniki še zmerom opravljali molitve za cesarja in cesarsko rodbino ter Boga prosili, naj pokojnemu cesarjeviču dá mir in pokoj.

Socijalni red in socijalnih demokratov program.

III.

Mala stranka v Parizu je res zahtevala „skupno lastnino“ in je to misel širila po svojem listu med ljudi, a niso mogli prodreti, vzlasti zato ne, ker so načelniki te socijalne teorije bili omahljivi, nestalni in plašč obračali po vetru.

Sad velike prekucije se je pokazal v kratkem. Razvaline in podrtine starega reda so ležale v „puščo“ in ni ga bilo zmožnega, ki bi mogel nov, pripraven, stanoviten socijalen red ustanoviti, zato zagledamo kar na enkrat spet „cezarizem“ Napoleonov na polji „slavne revolucije“. Republikanci so se sami sebi čudili, da je moglo tako daleč priti in iskali so vzrokov, zakaj se ni čista ljudovlada ohranila, pa ne vem, če so zadeli na pravi vzrok. Eni so menili, da so premalo globoko šli pri podiranji in ruvanji, a ti morajo pomisliti, da Napoleon ni stal na ostankih stebrov starega reda, tudi nikjer ne zapazimo, da bi bil hotel te ostanke krepiti in obuditi. Njegova podlaga je bila širna plast ljudstva v teh viharnih časih pripravljena podpreti vsacega, ki ima mogočno, silovito roko. Tak pa je bil Napoleon.

Novo cesarstvo je stvarilo nova dostojanstva, nove oblasti, novo plemstvo in še marsikaj privilegovanih naprav. Te nove, drage, bliščeče naprave niso, vsaj po večem ne, ostale s svojimi izsesajočimi koreninami v ljudstvu, ampak postavile so se na široka občna tla velike države in ljudstvo podložno ni videlo kar naravnost, kdo in kako ga pritiska. Poprejšnji zemeljski lastniki so morali sami iz svojih posestev si dobivati potrebnih denarjev za svoje privilegovano stališče, zato so bili prisiljeni, celo oskrbovanje tako vrediti, da je dajalo varne pogoje dolgotrajnega blagostanja. Kdor je to zanemarjal, je zgubil pomočke in vsi papirnati privilegiji ga niso mogli rešiti. Nesreča je ob enem prišla na podložne, to je res, in ti so bili srditi na svoje gospodarje, ker je bila zveza med njihovo zanikernostjo in ljudsko bedo čisto gola in očita.

Nove naprave centralizujočega cezarizma so bile še bolj škodljive, dasiravno je bilo težje najti tukaj iz učinkov vzroke. Nezrelo in nenaravno je bilo pa vse, in se je ravno tako hitro podrlo, kakor je nastalo.

Sedanja republika stoji na podlagi leta 1789., to sama vsake kvatre enkrat vsaj naglas pové iz ust svojih ministrov. Vero in verske naprave so iz državnega okvira izbacnili in so jo storili za čisto zasobno napravo, prav kakor želé socijalni demokrati. Dan za dnevom pridevajo k republikanskim svojim napravam kak kos socijalnega programa prve revolucije in so letos ob stoletnici revolucije res blizo tam, kakor so bili 1789. leta: Zdaj jih nihče ne moti, torej smemo upati, da bo francoska prva mirna in skozi in skozi srečna država na svetu na podlagi brezverskega programa.

življenji. Seveda se je komornik repenčil, a kazati je moral vesel obraz.

Torej verižico še!

Umevno, da k zlati žepni uri spada tudi zlata verižica. To je naravno! Nu, ko bode prišel k „Montagu“, pač bodo zijali nanj!

Tedaj hajdi doli v mesto. V pol ure stojí Dalmatinec v prvem urarskem zavodu na Starem trgu. Hitro izbere verižico, težko, pravo „žlajdro“! Ko bi jo bil takoj plačal, ne vem, bi li dobil česa nazaj.

K „Montagu“ pa ni šel zvečer, temveč takoj opoludne, in ondi so v navdušenih zdravicah proslavljali slavni dan. Ko pa se po nôči vrača po strmi Ostrožni ulici na grad, pač mu ni dosti koristila žepna urica, dasi je bila regulovana in navlečena; toda navlekel se ga je tudi on.

Vendar našemu Ristu noč ni tako gladko in mirno prešla. Ko pozneje predloži tajniku, stotniku S., račun — ga je slednji dobro oštel, kajti gosp. stotnik bil je velik in štedljiv gospodar. A. S.

Politični pregled.

V Ljubljani, 14. februarija.

Notranje dežele.

Nadvojvoda Franc Ferdinand bode, kakor trdí „Pol. Corr.“, še ostal v Pragi kot major ter se gledé njegove osebe v bližnjem času ne bodo vršile nobene premembe.

Ogersko finančno ministerstvo razpošilja bilanco v zadnjem četrtletji 1888. Skupni dohodki v tej dôbi so znašali 101,540.256 gld. 48 kr., skupni troški pa 88,229.175 gld. 23 kr. Za celo leto je bil proračunjen primanjkljej v zneskn 18,395.121 gld., vendar je bil dejanjski za polovico manjši, kajti dohodkov je imela ogerska državna polovica leta 1888 v skupnem znesku 342,986.541 gld. 90 kr., troškov pa 352,756.503 gld. 29 kr., tedaj iznaša primanjkljej le 9,769.962 gld. 39 kr.

Vnanje države.

Ravnokar je izšla v Rimu „Gerarchia Cattolica“ za leto 1889; iž nje posnamemo nastopno: Dne 31. decembra 1888 je imela ***katoliška cerkev*** 1223 dostojanstvenikov, ki sestavljajo katoliško hirarhijo. Od teh je bilo 60 kardinalov, 10 patrijarhov obeh obredov, 771 vladajočih nadškofov in škofov latinskega obreda, 56 nadškofov in škofov vzhodnega obreda, 307 naslovnih nadškofov in škofov, 13 nadškofov in škofov, ki nimajo več naslova, in 6 prelatov nullius dioeceseos (nobene škofije). Pod vlado sedanjega papeža Leona XIII. se je hirarhija pomnožila za 1 patrijarhat, 12 nadškofij, 9 nadškofij namestu že obstoječih škofij, 58 škofij, 1 apostolsko poslanstvo, 31 apostolskih vikarijatov, 6 apostolskih vikarijatov namestu že obstoječih prefektur, in 12 apostolskih prefektur. Izmed kardinalov, katere je imenoval papež Pij IX., jih živi še 18. Najstarejši v svetem kolegiji je kardinal Newman z 89 leti; najmlajši pa kardinal di Rende, ki je star še-le 42 let. Poslednjemu najbližja sta kardinal Rampolla s 46 in kardinal Neto z 48 leti.

Glasilo ***srbskih*** naprednjakov „Videlo“ piše o potrebi srbske mornarice na Dunavu. Napominani list, ki bi pred volitvami v veliko skupščino gotovo ne bil tako napadal avstro-ogerske monarhije, trudi se sedaj, odkar so naprednjaki izginili s površja, biti na videz narodnejši, nego poklicani zastopniki narodne ideje. „Videlo“ zahteva varstvo srbskih dunavskih mej in ustanovitev mornarice na Dunavu, ker sta nevtralnost te reke razrušila že Avstrija, ki ima dva monitorja, in Rumunija, ki ima celo mornarico. Slabi finančni položaj pri tem ne sme biti merodajen, kajti treba je za vsako ceno varovati domovino. — Ravno ta list je priobčil članek, zakaj je še vedno na krmilu Kristićevo ministerstvo. Mej drugim pravi: Kristić ima od kralja nalog, da ugladi Ristiću pot in mu zagotovi pri prihodnjih volitvah v skupščino večino. To je tajnost, zakaj ni še odstopil kabinet, ki je protiustaven, protiparlamentaren, vrhu tega pa niti odgovoren za mnoge svoje nepostavne čine, kajti Kristić je že odstopil in kralj je sprejel njegovo ostavko.

Bolgarski princ Ferdinand in princesinja Klementina se sedaj mudita v Plovdivu s svojima civilnima in vojaškima dvoroma. Ministri so vsi ostali v Sofiii. Princ je popolnoma kot zasebnik odpotoval iz Sofije, zato je bil pa sprejem v Plovdivu tem veličastnejši. „Pol. Corr.“ pravi, da je „times“ objel polkovnika Nikolajeva. Posebno demonstrativno je princa pozdravila duhovščina na čelu jej škof Partenij. Od kolodvora do palače so v špalirju stali vojaki. Na princa in njegovo mater je kar deževalo cvetlic. Ta poročila Štambulovih listov utegnejo biti pretirana.

Ruski car je minole dni sprejel v avdijenci bivšega bolgarskega ministra Cankova. — „St. Pétersburger Ztg.“ pravi, da se vršé mej Rusijo in Francijo obravnave o otvorjenji Transkaspije in Turkestana francoski trgovini. Sodnjost francoskega generalnega konzula v Tiflisu se bode razširila na celo Kavkazijo, Transkaspijo in Turkestan. V mnogih krajih se bodo ustanovili podkonzulati in konzularne agenture, taki posebno v Mervu, Buhari in Samarkandu. — Daljna poročila iz Čardžuja pravijo, da je tjekaj došel general Komarov z načelnikom generalnega štaba. Abdurrhaman kan se mudi sedaj z velikim spremstvom v Kulmu (Taškurgem), 32 vrst od Amu-Darje.

V kratkem se bo ***nemškemu*** zaveznemu sovetu predložil dopolnilni proračun za topništvo; kredit iznaša bajè enajst do dvanajst milijonov. — „Reichsanzeiger“ javlja: Cesar je naročil podadmiralu baronu Goltzu, da odslej v smislu postave z dné 11. marca 1878 zastopa kneza Bismarcka v delokrogu mornarične uprave.

Francoski ministerski predsednik Floquet je zmagal s svojo volilno postavo, a to le z večino 44 glasov in vrhu tega še s pomočjo zmernih in oportuncev proti mnogim glasovom lastne radikalne stranke. Tudi senat bo potrdil to predlogo, to je brezdvojno. Floquet upa, da bo na ta način odločno pobijal boulangizem. „General“ je neki nameraval postaviti svoje ime na čelo zapisnikov v vseh departementih ter takó porabiti splošnje volitve, da narod izrazi svojo voljo za njega. Floquet je, kakor trdi „Gil Blas“, poizvedoval o mišljenju po raznih departementih, in tù se je pokazalo, da je v Franciji 63 boulangističnih, 11 dvomljivih in 13 protiboulangističnih departementov ter bi torej v slučaji volitev na podlagi prejšnjega volilnega reda brojila zbornica 422 boulangistov, 62 neodločnih in 79 protiboulangistov. — Boulanger sme z veseljem pričakovati razpravo o novi ustavi. Člen 8. te ustave določuje, da sme kongres samovladno postopati ter tedaj nimata niti zbornica, niti senat pravice omejevati njegovega delovanja. Da se bodo v takem kongresu čuli mnogi predlogi o zopetni uvedbi kraljestva, cesarstva, o diktaturi Boulangerjevi itd., to je več kot gotovo ter danes niti še ne moremo govoriti o slučajnih posledicah člena 8., ki bo gotovo koristil Boulangerju. Ako se pa ne potrdi nova ustava, potem mora pa Floquet odstopiti, ker je pri tem predmetu stavil zaupno vprašanje. Gotovo je toliko, da je republika doživela predvečer novih notranjih bojev.

Italijanski delavci so bili dne 11. t. m. precej mirni, ker so na vseh javnih prostorih stražili močni vojaški oddelki. Proti večeru, ko so nameravali vojaki oditi v vojašnice, začeli so se izgredniki zbirati na trgu Navona in via Gioberti. Trgovci so začeli zapirati prodajalnice. Množica pa se je zadovoljila edino le s klicí: „Lačni smo! Živela vstaja!“ ter se je takoj razšla, ko so posredovali vojaki. — Poročila iz poluuradnega tabora slikajo seveda položaj v Rimu z jako svetlimi barvami ter trdijo. da vlada že popoln mir v večnem mestu. Tudi „Nordd. Allg. Ztg.“ se čuti primorano odbijati napade na Crispijevo zunanjo politiko. Takó pravi tudi, da dokazuje novo železnično posojilo italijanske vlade, kakó trdno je poslednja prepričana o zanesljivosti in stalnosti italijanskih državnih razmer. Vsem tem lepim besedam tudi „Nordd. Allg. Ztg.“ sama ne veruje.

Izvirni dopisi.

Iz litijskega okraja, 12. febr. Uboga Kranjska trpi letos veliko pred kozami in kakor je videti, ne bode še kmalu konca tej hudi bolezni. Nedavno so se prikazale koze tudi v zagorski fari. Dosedaj si izbirajo v žrtev zlasti otroke; veliko jih je že umrlo, a še več je bolnih in bati se je, da se ta kuga še bolj ne razširi.

Priznati moramo, da se je zoper razširjenje te bolezni mnogo storilo, a zabeležiti nam je, da se je glavna reč opustila: Čveterorazredna ljudska šola v Toplicah pri Zagorji se še dosedaj ni zaprla in to je že napaka.

C. kr. deželni šolski svèt razposlal je z dnem 15. septembra 1885 št. 1520 vsem vodstvom ljudskih šol razglasilo, v katerem navaja, kako se je taistim v slučaji kužnih bolezni ravnati. VI. točka tega razglasila veleva, da ima šolski vodja za odstranitev vsacega v šolskem poslopji za nalezljivo boleznijo zbolelega skrbeti, a kjer to ni mogoče, mora vodja šolo nemudoma zapreti in o tem c. kr. okrajnemu šolskemu svètu poročati. V šolskem poslopji v Toplicah pri Zagorji pa je že čvetero otrôk za kozami umrlo in jih še nekaj bolnih leži, a vendar se na tej šoli — razven jednega razreda — v vseh

drugih še vedno poučuje. Tudi v tem razredu bi se še poučevalo, ako bi dotičnemu učitelju hčerka za kozami ne bila zbolela in umrla ter ke bi se ta sam pouku odpovedal ne bil meneč, da noče dati povoda k razširjenju bolezni med svojimi učenci. Z odločnim svojim postopanjem je toliko dosegel, da se je vsaj njegov razred zaprl, kar bi se moralo z vsemi že davno storiti. To dolžnost nalaga vodstvu zgoraj napominano razglasilo. Želimo, da bi ta dopis vodstvo opozoril na to tembolj, ker so ravno v tem kraji zdravstvene razmere zelo neugodne in ker se je bati, da bi nadaljno obiskavanje te šole imelo žalosten nasledek. Pomisliti je namreč, da obiskujejo to šolo večinoma le otroci rudarjev in steklarjev, torej ubožnih po tesnih, vlažnih in temnih sobah stanujočih ljudij. Znano je pa tudi, da kužne bolezni in torej tudi koze ravno v takih okoliščinah najbolj razsajajo. Da se to sedaj ne godi še v takej sili, je ničev izgovor vodstva zgoraj navedene šole. Se-li sme požar še-le takrat gasiti, ko so že vse hiše v ogniji? Se-li bode šola še-le takrat zaprla, ko bodo že vsi otroci bolni?

Ako v tem kraji rudarju otrok zboli, takoj se očetu prepove na delo iti in revež, kateri si mora in more vsakdanji kruh le sproti služiti, strada z bolnim otrokom in drugo družino vred. Prav je sicer, da mora tak delavec doma ostati, akopram ne odobrujemo, da se mu iz bratskega zaklada, kateri — memogredoč rečeno — čez stotisoč goldinarjev premore, niti najmanjše podpore ne dá. A če se proti delavcem tako strogo postopa, zakaj se pa njih otroci silijo v tako hišo hoditi, kjer kozavi ležé? Ni-li to največja ironija? Kaka beda in revščina bi pa nastala, ako bi se ta morilka — po šolarjih zanešena — tudi odraslih, posebno očetov-delavcev lotila? Kdo bode potem vdovam in sirotam, katerih se v kratkem času lahko mnogo,mnogo nabere, pomagal, kdo jim bode njih edino pomoč in zaslombo nadomestil, kdo jih bode preživljal? Ni torej dovolj, da se je zoper razširjenje kôz le nekaj storilo, ampak v takem slučaji in pri takih razmerah mora se vse storiti, ničesar se ne sme opustiti, kar bi moglo veliko nesrečo odvrniti in med takimi pomočki bilo bi gotovo najbolj potrebno, da bi se šola zaprla ter bi tako okoli 300 otrôk ne hodilo dan za dnevom v okuženo hišo.

Dunaj, 10. februarija. Državni poslanec P. Eichhorn, župni upravitelj v Floridsdorfu pri Dunaju, odklonil je odločno slovesno črno mašo za ranjcega cesarjeviča Rudolfa. Ker so ga nemški židovski in krščanski listi zaradi tega napadli in se vanj zaganjali, kakor psi v mesec, oglasil se je Eichhorn s popravkom, oziroma pojasnilom v „Deut. Volksblatt-u“ z dné 9. februarija, št. 37, kjer pravi, da je slovesno službo božjo odklonil iz vzrokov, ki so vsakemu katoliškemu duhovniku znani; le-ti vzroki so že silno stari in P. Eichhorn vpeljal jih je zopet v svoji župniji, kjer so bili poprej že skoraj popolnoma pozabljeni. Židovsko hujskanje proti njemu bode mu le povod, da bode i zanaprej zvesto spolnoval svoje dolžnosti kot zastopnik krščanskih načel, da se bodo polagoma zopet pri narodu vkoreninile, njemu samemu na časno in večno srečo. Le tako se nadja Eichhorn najbolje spolnovati domovinske dolžnosti in neomahljivo zvestobo presvetlej cesarskej rodovini dokazati.

Črnih zastav na Dunaji niso razobesili nikjer po državnih poslopjih, državnih zavodih, kakor tudi ne nadvojvode in cesarjevičev svak princ Koburžan.

Štefanija je prosila cesarja, naj ji dovoli prevzeti vrhovno pokroviteljstvo pri nadaljevanji pričetega dela „Die oesterr.-ung. Monarhie in Wort und Bild“, kar ji je cesar z veseljem dovolil in bo torej pričeto delo Štefanija v Rudolfovem smislu nadaljevala in dovršila.*)

*) Ta g. Eichhorn je trd, ko hrastova grča. Op. pis.

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

V Ljubljani dné 12. februarija.

O mestnem proračunu za leto 1889 poroča odbornik Ravnihar nastopno:

Finančni odsek je vse mu izročene budgetne predloge gledé mestnega zaklada in podzakladov pregledal in poroča sledeče:

I. Mestnega ubožnega zaklada potrebščine so se nekoliko premenile ter se imajo v naprej podpore razdeliti v stalne in v začasne. Za stalne podpore vstavilo se je 15.800 gld., za začasne 2900 gld., kar se odobrava; za zdravila pa se vstavi mesto 1100 gld. le 900 gld., gledé na vspeh leta 1888 z 842 gld. in gledé na vpeljano strožjo štedljivost. Podpore tujim, ki se pa morajo povrniti, smatrajo se prehajalnim in so se vsled tega izbrisale. Potrebščina tedaj znese 25.251 gld., pokritje 17.896 gld. in primanjkava 7355 gld., ki je pokriti iz mestnega zaklada.

II. Ustanovni zaklad ima presumtivne potrebščine 7453 gld., pokritja 7711 gld., torej prebitka 258 gld., ki se ima plodonosno naložiti.

III. Meščanski bolnični zaklad ima potrebščine 11.593 gld., pokritja 12.034 gld. in prebitka 441 gld.

IV. Pri mestnem zakladu je splošno omeniti, da magistrat izkaže potrebščino in pokritje s prebitkom okroglih 8500 gld., blizu jednako, kakor lani, tedaj je težavno, izogniti se napovedanji posamičnih postank in se le dotični dodatki tukaj prijavijo.

I. O upravi v obče je prišteti pri drugem naslovu „Plače uradnikom“ novo sistemizovana služba konceptnega pristava z letnimi 750 gld. in mestnemu komisarju Križaju je dodati 80 gld. petletnice, dalje je vstaviti sirotam umrlega fizika dr. Kovača dovoljena mirovnina letnih 175 gld. počenši od 1. septembra 1888 z 233 gld.; odpade pa pri pisarničnem osobji jedno mesto pomočnih uradnikov s 420 gld. zaradi dovoljenega konceptnega pristava. Vsled tega se skupna svota potrebščine zviša na 54.768 gld. Omeniti je le, da so računovodstveni stroški za letos menda zadnjikrat nastavljeni s 500 gld. in da so službe policijskega komisarja, stražmeštra in tesarja vže precej časa vakantna.

II. Pri upravi mestnega premoženja pridati je pri vzdrževanji mestnih poslopij, poprava kolezije z okroglim zneskom 300 gld. in nagrada za načrt pogozdovanja Tivoli 100 gld., tedaj se skupna potrebščina zviša na 29.317 gld.

III. Pri naslovu „ceste, ulice, trgi in sprehajališča“ odobri se od magistrata nastavljena potrebščina z 39.510 gld.

IV. Pri zdravstvenih in blagotvornih zadevah pridati je novo nastavljeni sanitetni sluga s 460 gld., zniža se pa nedostatek ubožnemu zakladu od nastavljenih 7863 gld. na 7355 gld., tedaj cela potrebščina znese le 14.583 gld. V tej svoti zapopadena sta doneska 300 gld. cesarice Elizabete otročji bolnici in 50 gld. dijaški in ljudski kuhinji, ter se ob jednem ugodno rešite dotični prošnji.

V. Pri naslovu „šolstvo, znanost in umeteljnost“ dovolijo se tudi za leto 1889 dosedanje podpore, in sicer: narodni šoli 200 gld., dramatičnemu društvu 300 gld., filharmoničnemu društvu 200 gld., za botanični vrt 105 gld., trgovinski zbornici 179 gld., strelskemu društvu 26 gld., tehničnemu društvu 25 gld., in „Glasbeni Matici“ 500 gld., odpade podpora za pouk v pletenji in vrboreji na Barji s 50 gld., donesti pa podporo g. Žumerju za šolsko delavnico z 160 gld. in podpora za postavljenje Vodnikovega spomenika 1700 gld., ter se cela potrebščina zviša na 16.594 gld.

VI. Pri vojaški nastanovitvi odobri se nastanek potrebščine z 9065 gld. in

VII. za raznoterosti se istotako odobri nastavljena potrebščina s 1740 gld.

Vsled vseh teh popravkov izračuna se cela redna potrebščina na	165.573 gld.
pokritje pa znese zaradi zvišane gostačine za 8500 gld. več, nego je bilo nastavljeno, in znese skupaj . . .	197.412 „
tedaj je prebitka pričakovati v znesku	13.839 gld.

Previdljive izvanredne potrebščine leta 1889 so sledeče:

1. Dozidanje novega šolskega poslopja	30.000 gld.
2. Poprava kolezije	1.700 „
3. Rastlinjak pod Tivolijem . . .	4.200 „
4. Razširjenje in razsvetljava ulic pri kolodvoru	3.200 „
5. Tlak na sv. Petra cesti vže dovoljen leta 1885	1.000 „
6. Popravljanje tlaka sploh vsled pokladanja vodovoda	6.000 „
7. Podpora za zgradbo gledališča .	15.000 „
8. Vremenska piramida	1.500 „
9. Načrt ljubljanskega mesta . . .	4.000 „
10. Naprava novega mesarskega mostú I. obrok	35.000 „
11. Popravljanje magistratnih poslopij	6.000 „
12. K temu je prišteti še naslov „aktivne in pasivne glavnice“, to je hranilnici ljubljanski zapadli obrok in naložitev skupil za zemljišča skupaj	6.100 „
13. Konečno nakup akcij za kamniško železnico	5.000 gld.
14. Donesek k zidanju otroške bolnice II. obrok	500 „
Skupaj .	119.200 gld.
in se kaže primerjaje prebitek v rednem gospodarjenji	13.839 „
vseskupni primanjkljej	105.381 gld.

Vso to iz izvanrednih troškov izvirajočo primanjkavo bode treba, ker ni nobenega drugega prihodka pričakovati, pokriti z zajemi iz posojilnega zaklada proti obrestovanju po 5%.

Da se pa pokritje teh izvanrednih vsako leto ponavljajočih se novo narastlih potrebščin, in onih, za katere se je v prejšnjih letih, vštevši tivolski grad, okroglo v znesku 180.000 gld. zajelo, skupaj tedaj blizu 300.000 gld., vredi in da se sploh omogoči, jih v teku poznejših let poplačevati, moramo vendarle dosedanje naše stališče, namreč da se pomanjkave vedno le pokrivajo s posojili, premeniti, zlasti tudi zaradi tega, da nam potrebščine za obrestovanje ne naraščajo čez naše moči. Dasi je ves ta nedostatek investovan v novih zgradbah in se bilancira z dorastlo imovino, misli finančni odsek, da tukaj treba v najbližjem času poskrbeti novih izdatnih zvišanj mestnih dohodkov in da je dolžnost mestnega zastopa, ustaviti kolikor mogoče daljno pritegovanje mestnega kredita vsaj za navadne slučaje. Dosedaj se tega pripomočka nista poslužila niti nasprotna, niti naša slovenska stranka iz političnih ozirov, skrajni čas pa je, da krenemo na drugo pot, in kaže se neogibljivo, da mestni zastop temu principu in tudi mnenju finančnega odseka pritrdi, da bi se na vse direktne davke naložilo od 1. januarija tek. leta naprej 6% občinske doklade, to je ravno tiste svote, katera se je pri novem deželnem posojilu prihranila, oziroma odpisala, in bi znesla okoli 24.000 gld. Opravičevati se je dalje pač lahko dá ta zvišek, ker smo zlata izjema, da še nobene gostaščine nimamo, ker ta zvišek zadene le premožnejše prebivalce, ker se tukaj le prenese doklada od dežele na mesto in vsled tega ne bode občutljiva, in ker je očividno, da sedanji mestni zastop ni zapravljal, temveč je kolikor mogoče štedil in je le velikanska podjetja izvršiti moral, ali pa jih ima še izvršiti. Odveč bi bilo naštevati ta podjetja, katera sama hvalijo neprestano našo skrb za blagor, korist in olepšavo mesta. Omeni se le, da imamo pred seboj v najbližnji prihodnjosti napravo vodovoda in skrb za obrestovanje v to porabljene glavnice, višjo dekliško šolo, zgradbo nove šole na Barji, zgradbo tržnih lop, donesek k stavbi nove deželne bolnice, kanalizacijo in še mnogo drugih stvarij, ki vse služijo v dokaz, da izvanredne potrebščine za nove naprave nikdar prenehale ne bodo.

Finančni odsek terej predlaga:

I. Slavni mestni zastop naj odobri vse v navzočem poročilu omenjene postanke mestnega budgeta za leto 1889.

II. Za pokritej, oziroma poravnanje dosedanjih tekočih in prihodnjih izvanrednih primanjkljajev se dovoli od 1. januarija t. l. naprej pobiranje 6% občinske doklade na celo predpisano svoto vseh neposrednih davkov z vsemi državnimi prikladami vred.

Dnevne novice.

(Cesarjevna-vdova nadvojvodinja Štefanija) odpelje se v soboto, kakor trdijo dunajski listi, v Miramar, kjer ostane dlje časa, da si v samoti lajša žalost.

(V včerajšnji seji mestnega zbora ljubljanskega,) o kateri bodemo na drugem mestu še obširneje poročali, je g. dr. Tavčar stavil nasproti predlogu finančnega odseka nasvet, naj bi se naklada zvišala na 10%. Ta predlog sta podpirala gg. dr. vitez Bleiweis in ces. svètnik Murnik; proti predlogu so govorili gg.: Petričič, Velkoverh, Valentinčič, Povše, Benedikt in poročevalec Ravnihar. Konečno je bil predlog zavržen z 10 proti 9 glasovom in se je potrdila 6odstotna naklada.

(V Mariboru) je bil v ponedeljek shod nemških volilcev, da imenujejo kandidata za državni zbor. Kot kandidat se jim je predstavil dr. Kokoschinegg iz Gradca, ki je razvijal svoj program kot pragerman, prijatelj svobode, napredka, trgovcev, obrtnikov, kmetov itd. ter obljuboval, da bode kot član nemško-narodnega kluba odločno zagovarjal nemško narodnost, slovensko pa pobijal. Ko smo čitali v „Tagespost“ njegov govor, prišlo nam je na

misel, da bi mu njegovi volilci jako ustregli, ko bi mu poklonili kako učno knjigo o logiki, predno stopi v državnem zboru na govorniški oder.

(**Slovensko gledališče.**) Kakor smo že naznanili, priredi dramatično društvo v nedeljo, dne 17. t. m., predstavo na korist igralki gdč. Zvonarjevi in g. Danilu. Predstavljala se bode „Lovoodska sirota“.

(**Odbor „Glasbene Matice“**) je razposlal udom muzikalije za leto 1888. Ker se je morda jeden ali drugi ud iz imenika izpustil in torej tudi muzikalij ni dobil, naj dotičniki izvolijo po listnici naznaniti odboru ime in naslov, da se jim dopošljejo muzikalije. Odbor dalje prosi, naj bi mu vsak ud, ki se preseli, naznanil premembo bivališča.

(**Trgovska in obrtniška zbornica v Ljubljani**) bode imela jutri, dne 15. t. m., v mestni dvorani sejo. Na dnevnem redu je volitev predsednika in njegovega namestnika. Začetek seje ob polu treh popoludne.

(**Slepar.**) Iz Borovnice se nam poroča, da po tamošnji okolici že več časa hodi neki človek, ki jako drago prodaje razna semena, tako n. pr. fižolovo zrnje po 2 kr., krompirjevo seme po 10 kr. itd. Trdi, da je doma od Črnomlja in mu iz Amerike pošilja semena brat, ki ondi služi za vrtnarja pri veliki graščini. Skoraj gotovo pa je ta človek kupil semena kje v Ljubljani in slepari ljudi. Torej pozor!

(**Požarna bramba**) v Št. Vidu nad Ljubljano je dne 10. t. m. priredila svojim udom tombolo. Navzočih je bilo devetdeset izvršujočih in nad dvajset podpornih udov. Pravo srčno veselje je bilo v družbi ognjegascev, ki so se združili v blagi namen v spomin cesarjeve štiridesetletnice. Bog nakloni požarni brambi mnogo radodarnih podpornikov.

(**S Koroškega:**) Posojilnica v Slov. Plajbergi ima občni zbor 24. t. m., bekštanjska v Ločah pa dne 10. marca. — Boroveljski puškarji so za stroje nabrali 61.000 gld. Upati je, da se bode puškarija zopet povzdignila. — Blače so menda edina občina na Koroškem, ki nema občinske doklade, ker ima svoje premoženje, iz katerega se plačujejo občinske potrebe.

(**Nova iznajdba.**) C. kr. profesor na učiteljišču v Kopru g. Bellusich je iznašel nov stroj, ki si ga je dal privilegovati v Avstriji pod imenom „velocimeter“. Ta mali aparat s pomočjo elektrike natančno zaznamuje vsako pregibanje voza in točno beleži, ali voz stoji, ali se premiče in koliko časa; kaže tudi, koliko oseb in koliko časa se je posamezna vozila. Pri tem stroji ni treba človeške pomoči. Stroj bode posebno praktične vrednosti za gospodarje izvoščkov, ki bodo mogli kar na stroju čitati, koliko je voznik zaslužil.

(**Za dijaško kuhinjo v Celji**) so dalje darovali p. n. gg.: Julij Žigon na Polzeli 5 gld., Jurij Bezenšek, župnik v Čadramu 40 gld., sl. posojilnica na Laškem po g. Veršecu 30 gld., Franc Hrastel, župnik v Ribnici 3 gld., Jurij Žmavc, župnik v Remšniku 2 gld., Krišpin Krišpinovič 2 gld., dr. K. Gelingsheim, sod. pristav v Celji, 5 gld., M. Veršec (stava) 2 gld., Lovro Vošnjak, župnik v Št. Jurji 5 gld.

Telegrami.

Dunaj, 14. febr. Kalnoky je popoludne odpotoval v Budimpešto. — Prestolonaslednica Štefanija se bode v ponedeljek odpeljala v Miramar.

Budimpešta, 14. februarija. V spodnji zbornici je Ugron proizval razburjenost, ker je očital vladi zlorabo krone, da more ž njeno pomočjo pritiskati. Tisza ga je mej odobravanjem večine zavrnil, potem pa se je po njem predlagani dnevni red potrdil.

Pariz, 13. februarija. Sodi se, da bode jutrajšnja zbornična seja jako razburjena, ker Boulanger namerava govoriti.

Pariz, 13. februarija. Senat je potrdil volilno predlogo.

Pariz, 14. februarija. Uradni list objavlja okrajno-volilno postavo; ukaz o dopolnilni volitvi v Nord-departementu se preklical.

Umrli so:

10. febr. Ana Supanc, posestnica, 78 let, Trnovski pristan 8, marasmus. — Alojz Korenčan, delavec, 21 let, Karolinska zemlja 12, jetika. — Jožef Skala, kondukterjev sin, 12 dni, sv. Martina cesta 11, oslabljenje moči. — Jožef Grum, delavec, 70 let, Karlovska cesta 18, marasmus. — Weikhard vitez Gandini, deželne sodnije svètnik v pokoji, 83 let, Breg 14, kap.

11. febr. Ivana Cvek, učiteljica, 31 let, Vodnikove ulice 2, jetika.

12. febr. Edvard Rothkugel, tkalec, 69 let, Prečne ulice 4, zatolščeno srce. — Anton Pegačnik, kurjač, 28 let, Kolodvorske ulice 20, jetika.

V bolnišnici:

9. febr. Ferdinand Molk, delavec, 36 let, exudat. pleur.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje: zrakomera v mm	Stanje: toplomera po Celziju	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
13	7. u. zjut.	734·2	— 6·4	sl. vzh.	oblačno	2·00 sneg
	2. u. pop.	733·9	— 3·2	„	„	
	9. u. zveč.	736·8	— 7·2	„	„	

Srednja temperatura —5·7° C., za 5·3° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

14. februarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl.	30 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ „ 16% „	83 „	80 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	111 „	25 „
Papirna renta, davka prosta	98 „	90 „
Akcije avstr.-ogerske banke	884 „	— „
Kreditne akcije	310 „	30 „
London	121 „	30 „
Srebro	— „	— „
Francoski napoleond	9 „	59 „
Cesarski cekini	5 „	68 „
Nemške marke	59 „	30 „

Tržne cene v Ljubljani

dné 13. februarija.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	6	34	Špeh povojen, kgr.	—	68
Rež, „	4	50	Surovo maslo, „	—	90
Ječmen, „	4	33	Jajce, jedno „	—	2½
Oves, „	2	83	Mleko, liter	—	9
Ajda, „	4	33	Goveje meso, kgr.	—	54
Proso, „	4	83	Telečje „ „	—	48
Koruza, „	5	—	Svinjsko „ „	—	48
Krompir, „	2	23	Koštrunovo „ „	—	32
Leča, „	12	—	Pišanec	—	55
Grah, „	13	—	Golob	—	20
Fižol, „	11	—	Seno, 100 kgr.	2	50
Maslo, kgr.	1	—	Slama, „ „	2	32
Mast, „	—	70	Drva trda, 4 □ mtr.	6	80
Špeh svež, „	—	54	„ mehka, „ „	4	40

ZABAVI IN POUKU.

Izhaja po jeden-krat na mesec.

DOM in SVET

Za celo leto 2 gl. Za pol leta 1 gl.

ZABAVI IN POUKU.

Tujci.

12. februarija.

Pri *Maliču*: Schink, veleposestnik, iz Zagorja. — Trebitsch, Oberbauer, Rosenfeld in Player, trgovci, z Dunaja. — vitez Geramt, nadporočnik s soprogo, iz Celja. — grofinja welsersheimb z Bleda. — Weil, trgovec, iz Nemčije.

Katoliška tiskarna priporoča raznovrstne vizitnice po nizki ceni.

Odlikovan: 1873, 1881.

Josip Deiller,

tovarna za cerkveno blago in razprodaja cerkvenih oprav

na Dunaji VII., Zieglergasse 27.

Zastopnik **Franc Brückner.**

Proti **gotovi naročbi** se najtočneje izvršujejo vsakovrstne

cerkvene oprave

kot: **kazule, pluviali, dalmatike, velumi, štole, baldahini, zastave** itd., kakor tudi

celi ornati.

Odlikavan: 1873, 1881.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Frančiškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnate barve v pločevinastih pušicah** (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

Cenike na zahtevanje.

Prodajam

pristna in naravna

dolenjska vina

bela in rudeča

iz vinogradov gosp. stotnika **Rey-a** pl. Casteletto v Nemški Vasi, okraj Krško, na

drobno in debelo

po **primerno nizki ceni.**

Tudi se preskrbi posoda vsake vrste.

(3-2) **T. Omejc,**

„pri sv. Janezu“ na poljanski cesti.

Avstro-ogerska karavana v sv. deželo.

Prihodnja avstro-ogerska karavana v sv. deželo bo okrog **21. dné marca 1889** iz **Trsta** odšla ter naj se vdeleženci obrnejo do podpisanega, ki jim bo takoj poslal obširne vsporede.

Potovanje obsega: **Trst — Aleksandrija — Kajiro — Kajfa — Nazaret — Tiberija — Jeruzalem — Sv. Janez — Betlehem — Jeruzalem — Ramleh — Jafa — Port-Said — Aleksandrija — Trst** oziroma **Carjigrad** in **Solun.**

Potovanje bo trajalo **45** dni.

Cena I. razredu s popolno hrano . . . . . **635 gld. v bankovcih**

„ II. „ „ „ „ . . . . . **545 „ „**

Zadnji dan za oglašenje 12. dan marca 1889.

Te karavane se smejo vdeležiti osebe tudi iz Nemčije in drugih dežel.

Na Dunaji, I., Spiegelgasse 12.

Leon Woerl,

ces. br. dvorni knjigotržec, založnik, komtur in vitez mnogih visokih redov.

(16—9)

Priporočba dimnikarske obrti.

Opiraje se na mnogoletne skušnje svoje obrti po raznih deželah, priporočam se častitim p. n. hišnim posestnikom, prečastiti duhovščini, posestnikom tovarn v mestu in na deželi za izročitev **snaženja dimnikov, pečij** in **štedilnih ognjišč,** kakor tudi za **požiganje saj** in **vravnavo cevij pri novih stavbah.** — Ker bodem delal sam in vsako po delalcih mojih storjeno delo strogo nadzoroval, zagotoviti smem p. n. slavnemu občinstvu, da bode vedno najbolje postreženo ter se nadejam obile uporabe moje malenkosti.

Spoštovanjem

Valentin Hribar,

dimnikarski mojster,

v Ljubljani, Dijaške ulice štev. 9.

(3-2)

Izdajatelj: Matija Kolar. Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik. Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.